

MESÉK A KERTEMBŐL.

Irta: *Georges Duhamel.*

A befőttek.

AZNAP, mikor a közgazdász meglátogatott bennünket, éppen fekete ribiszke-, egres- és málnabefőzés volt nálunk. A közgazdász mindjárt egy csomó szóval, számmal és képlettel magyarázta meg nekem, hogy nagyon rosszul tesszük, ha magunk csináljuk meg a befőtteinket és a lekvárjainkat; hogy ez középkori szokás és hogy tekintettel a cukor, a tűz, a befőttesüvegek és főképp az idő magas árára, sokkal előnyösebb azokat a jó konzerveket fogyasztani, amelyek a gyárakból kerülnek ki; hogy a kérdés véglegesen meg van oldva s nemsokára már nem lesz senki sem a világon, aki ilyen közgazdasági hibát követ el.

— Várjon csak, kiáltottam föl. A kereskedőtől azt is meg fogom kapni, amit a legjobbnak, a földolgonak tartok minden befőzésnél?

— Mi az? — így a közgazdász.

— Hát a szag, kedves uram, a szag! Szimatoljon csak: az egész ház mintha be volna balzsamozva. Milyen szomorú is lenne a világ a lekvárok illata nélkül!

A közgazdász ezekre a szavakra kerekre nyitotta szemét, mint valami — fűevő. Én kezdtem tűzbe jönni.

— Itt, uram, egyedül az illatukért csináljuk a befőtteket. A többi nem fontos. Amikor készen vannak, akkor — no, igen, akkor eldobjuk őket!

Ezt nagy lírai lendülettel mondtam, csak azért, hogy elkábítsam a tudóst. Nem mondtam egészen igazat. Meg is esszük a befőtteinket, emlékezésül illatukra.

Jellemszilárdság.

Az új fák halkán beszélgettek a csűrben, amíg nem került sor az elültetésükre.

— Én, mondta egy fiatal cseresznyefa, mindig jókor virágzom. Nem mintha ki akarnám magamat tüntetni. Nem, igazán én vagyok maga a szerénység. Azért virágzom jókor, mert ez hagyomány az én előkelő familiámban. Hogy őszinte legyek, csodálatos szépen virágzom: mintha havas karmantyúm volna s ez az ágaim végéig nyúlik. Micsoda szíromdísz! és micsoda illat! Meglátják: valóságos költemény. A gyümölcsök, amelyeket a családomban hozni szokás, híresek az egész mindenségben. Gondolják csak meg: foltos szívcsereznye! Mi fehér szívcsereznyét hozunk. És maga, szomszéd úr?

— Én, felelt a szomszéd mogorván, én a körte vagyok.

— Igazán, a körte! Nagyon érdekes. Azt mondják, magának nincs csontos magja?

— Hál Istennek, nincs! De vannak kis magjaim, több, mint jólesik! Körtét, azt adok, ha muszáj, — persze azzal a feltétellel, hogy nem kínoznak meg. Ha nyugton hagynak itt, talán egy-két körtét hozok. Ha visszavágnak, ha babrálnak velem, akkor jójcsakát! Szilárdul el vagyok határozva, hogy egy rázintásnyit se adok le.

— Hogy tetszik? . . .

— Egy rázintásnyit.

— Hogyan? . . . Ja, igen. Nagyon érdekes. És maga, kicsike, ott ott túl?

— Tessék?

— Igen, igen, maga! Mit csinál maga?

A fa, akit így sarokba szorítottak, egy kis almafa volt, egészen csenevész, egészen hitvány.

— Ó, felelte halkán, én azt teszem, amit tudok.

A fákat elültették. A cseresznyefa már az első évben megmutatta szép virágait s négy vagy öt cseresznyét hozott. A körtefa nem adott semmit. Az almafa, amelyet egy árnyékos, hűvös, légvonatos sarokba ültettek, tele véka almával örvendeztetett meg bennünket.

Tíz év mult el azóta. A hűséges kis almafa azóta is minden évben megszégyenít nagylelkűségével. A körtefa állja a szavát: sose hozott gyümölcsöt. A cseresznyefa minden áprilisban odaszól azoknak, akik meg akarják érteni a szavát: «Meglátjátok majd, hogy mi lesz itt!» S szép tűzijátéka szabályszerűen egy veréb fogára való ebéd-dél végződik.

Newyorki tömegek.

Kétszáz szép dáliánk volt, mind más színű és más formájú, mind erőteljes, mind büszke.

Ápolásuk nem igényelt különösebb gondot; igazán csak a legszükségesebbet kellett nekik megadni, száraz időben megitatni őket, a gumókat a nagy fagyok előtt fölszedni és megfelelően szétosztani, hogy több legyen belőlük.

Ma ötszáz dáliánk van. Mind egyszínű. Érzéketleneknek és mélabúsaknak látszanak. Lekonyítják a fejüket és lelkesedés nélkül hoznak sorozatos kis virágokat, sőt kis sorozatos kis virágokat. Azt hiszem, hogy ha éjszakánként, amikor mi már lefeküdtünk, beszélgetnek egymás közt, csak azért teszik, mert klubbot akarnak alapítani vagy a moziba akarnak menni.

A ködös szemű ló.

A ló hasig van a rét kövér fűvében. Micsoda lakoma! Milyen boldog, milyen elégtelt lehet a jó állat!

Ezt a füvet, amely zöld és tápláló szagot terjeszt a levegőben, a ködös szemű ló mintha észre se venné. Nyujtott nyakkal, ruháját elszaggatva a drótkerítés karmain, vágótól és fájdalomtól reszkető orrlikkal óriási erőfeszítést tesz, hogy elérje azt az árva szál szálkanyakot, amely kínosan tenyészik a szomszéd földjén, a szomszéd hálatlan és sovány földjén, a szomszéd kétszer is nyírt és mégis oly kívánatos földjén...

Fordította: Hankiss János.

TEMETNI MÉG KORÁN VAN.

Él az Ének a zajban is,
a harsogó világban.
Él az illat, bár sok hamis
lélek-kehely s virág van.
Él az Élet, ha baj van is
s szű rág a büszke jában.
Él a Lélek, ha torzan is...
Temetni még korán van!

Bután vagyunk, de emberek
nem éltek sose csabben;
bolond agyunk csak tévfereg
a válság-rengetegben;
eleddig még nem volt beteg
dúsabb fekélyes sebben;
kémeleljük a szelid Eget:
szemöldje meg se rebben...

Szilkot dobunk az Ég felé,
ha szánkon szó virágzik;
béna hitünk az ördögé,
ki lázadozni lázít;
csak tántorgunk a jobb felé,
míg lábunk el nem vásik;
hurkot vetünk egymás elé,
mint gyilkos komitácsik.

Itt-ott lobog az Égre fel
esdő imádság-fáklya;
csordultig immár a kehely
s gonoszságunk iszákja;
az ördög újabb bajt kever
s rádől a bús világra...
Ó, jön-e újra Michael,
hogymé trónjáról lerántsa?!

Ó, sok a Jób, az elesett
az Élet szemétdombján;
már Isten szíve megesett
pár igaz jószág-szomján;
ó, nem ülhet ítéletet
e rongy világnak romján,
ha Fia ott foglal helyet
dicsőségének jobbán.

Ó, még vannak Kármelek,
van ima, böjt és Ember;
ó, van sziget még, rengeteg,
hol megtorpan a tenger;
ó, vannak lélek-ünnepek,
van zsoltár-, ének-csermely,
s attól az ördög megremeget
s az Ég — vár türelemmel.

Él az Ének a zajban is,
a harsogó világban;
él az Illat, bár sok hamis
lélek-kehely s virág van;
él az Élet, ha baj van is
s szű rág a büszke jában;
él a Lélek, ha torzan is...
Temetni hát korán van!

Vitnyédi Németh István.